

Nora Roberts
Kincses szívek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információ-tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1986 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Treasures Lost, Treasures Found*

(Silhouette, Intimate Moments)

• *Magyarra fordította:* Sillár Emőke

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-722-7

• *Borítókép:* Shutterstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Kincses szívek

*Dixie Browningnak,
a sziget igazi hölgyének*

1.

Edwin J. Hardesty nem az a fajta férfi volt, aki fantáziál vagy álmokat dédelget. Csendes, irodalomnak szentelt élete során mégis akadt egy időszak, amikor egy arannyal teli ládát keresett. A töménytelen ív papírt magukban foglaló feljegyzésekből, a gondosan megrajzolt térképekből és a számárfüles, kutatásokról szóló könyvekből szerzett információk alapján arra a következtetésre jutott, hogy meg is találta.

A faburkolatos dolgozószobában egyetlen fénysugár világított meg egy sokat megélt tölgyfa íróasztalt. A fény egy kézre esett, amely keskeny és törékeny volt, nem tette mesterkéltté gyűrű vagy körömlakk. Ám még így, dísztelenül is jellegzetesen olyan női kéz maradt, amely a képzeletünkben egy porceláncsészét tart, vagy egy toll-legyezővel hűsíti a tulajdonosa arcát. Meglepően előkelő kéz volt ez egy olyan nőhöz, aki nem tartotta magát elegánsnak, kifinomultnak vagy különösebben nőiesnek. Kathleen Hardestyt az apja a saját képmására formálta, és elérte, hogy belőle is elkötelezett pedagógus váljék.

A fejlődő emberi elme foglalkoztatta – hogyan lehet minél több ismerettel megtölteni, aztán rábírní, hogy alkalmazza a tanultakat. A saját elméje éppúgy, mint a diákjaié. Amennyire vissza tudott emlékezni, az apja örökké az oktatás fontosságát hangsúlyozta. Ezt az élet minden más szempontjánál előbbre valónak tartotta. Számára az oktatás volt az az összetartó erő, amely egybefogja a civilizációt. Kate sok-sok ezer könyv és a türelmes tanítás csendes, higgadt környezetében nőtt fel.

Azt várták tőle, hogy kitűnjön az iskolában, és ő ki is tűnt. Azt várták tőle, hogy az apja nyomdokaiba lépjen az oktatásban. Huszonnyolc éves korában Kate már tanársegéd volt a Yale Egyetem Angol Irodalom Tanszékén, épp az első évét fejezte be.

A csendes dolgozószoba félhomályában pontosan a szerepének megfelelően festett. Világosbarna haját takarosan összefogta a tarkóján, a tűk csinosan tartották a fürtjeit. Célszerű teknőckeretes olvasószemüvege sötétnek hatott tejfehér arcbőre mellett. Kiugró arccsontja szinte gögös kifejezést kölcsönzött az arcának, ám ezt enyhítette meleg, őzbarna szeme.

Bár a blézerét a szék hátára terítette, a fehér blúz, amelyet viselt, még mindig ropogósnak tűnt. Mandzsettáit felhajtotta, így láthatóvá vált finom csuklója és egy kecses svájci óra a bal csuklóján. Ízléses arany fülbevalójával az apja lepte meg a nagykorúságát jelző huszonegyedik születésnapján. Amennyire vissza tudott emlékezni, ez volt az egyetlen, tőle kapott, valóban személyes ajándék.

Hét hosszú évvel később, egy rövid héttel az apja temetését követően, Kate az ő íróasztalánál ült. A szobában még mindig érződött az apai arcszesz illata és egy leheletnyi a pipadohányból, amelyet Hardesty kizárólag ebben a szobában szívott.

Kate végre kellő erőt gyűjtött, hogy átlapozza az apja papírjait.

Nem is tudta, hogy beteg volt. A hatvanas évei elején járó Hardesty egészségesnek és erősnek látszott. Soha nem beszélt a lányának az orvosnál tett látogatásairól, a vizsgálatokról, az EKG-eredményekről vagy a kis tablettákról, amelyeket mindenhová magával vitt. Kate megtalálta az orvosságait a belső zsebében a végzetes szívroham után. Nem tudta, hogy az apja szíve gyenge volt, mivel Hardesty soha senkinek sem beszélt az esetleges gyengeségeiről. Lánya nem tudott az íróasztalában rejtőző térképekről és kutatási feljegyzésekről sem, mert az apja az álmait sem osztotta meg soha.

Most, hogy Kate már mindkettővel tisztában volt, nem tudta biztosan, ismerte-e valójában azt a férfit, aki fölnevelte. Az anyjáról csupán halvány emléket őrzött, de hát ez érthető is volt több mint húsz év után. Az apja azonban egy hete még élt.

Kate egy pillanatra hátradőlt, feltolta a szemüvegét, és dörzsölni kezdte az orrnyergét. Miközben egyedül az íróasztal lámpája választotta el a sötétségtől, megpróbált pontos fogalmakban

gondolkodni az apjáról.

Hardesty természetére nézve magas, erőteljes felépítésű ember volt, acélszürke hajjal és békésen türelmes tekintettel. Legszívesebben sötét öltönyt és fehér inget viselt. Lánya emlékei szerint az egyetlen hiú vonása talán a heti egyszeri manikűr volt. De a lány most nem valami külső, fizikai képpel küzdött. Mint apa...

Soha nem volt barátságatlan. Nem emlékezett olyanra, hogy az apja felemelte volna miatta a hangját, vagy megütötte volna. Soha nem is volt szüksége rá, gondolta mély sóhajjal. Mindössze hangot kellett adnia a csalódásának, a rosszállásának, és ez már elegendőnek bizonyult.

Csodálatos, fáradhatatlanul elkötelezett férfi volt. Ám mindezt a hivatására pazarolta. Mint apa, tűnődött Kate... Soha nem volt goromba. Mindössze ennyi jutott a lány eszébe, és ezért elöntötte a büntudat és a bánat újabb hulláma.

Nem okozott az apjának csalódást, ebbe bele tudott kapaszkodni. Hardesty maga mondta ezt, pontosan ezekkel a szavakkal, amikor a lányát kinevezték a Yale Angol Tanszékére. De nem is hitte, hogy Kate valaha is csalódást okozhat. A lány tudta, bár erről sohasem beszéltek, hogy az apja azt szerette volna, ha tíz éven belül ő lesz a tanszékvezető. Ez volt Hardesty vele kapcsolatos álmának a netovábbja.

Felfogta-e az apja valaha is, hogy mennyire szereti? Kate ezen tűnődött, ahogy most lecsukta a szemét, fáradtan attól, hogy órákon át a kézírását olvasta. Tudta-e az apja valaha is, hogy milyen kétségbeesetten igyekezett a kedvére tenni? Ha csak egyszer mondta volna, hogy büszke rá...

Végül nem jutott osztályrészéül az a néhány bensőséges, utolsó pillanat az apjával, amelyekről könyvekben lehet olvasni, vagy amilyen a mozivásznon látható. Amikor Kate megérkezett a kórházba, apja már eltávozott az élők sorából. Nem maradt idő szavakra. Nem maradt idő könnyekre.

Most egymaga volt a csinos Cape Cod-i házban, amelyet oly sokáig megosztottak egymással. A bejárónő továbbra is meg fog jelenni szerda reggelenként, és a kertész is dolgozik szombatoként, hogy lenyírja a füvet. De neki most már egyedül kell megbirkóznia a papírmunkával, a válogatással, a rendezgetéssel, a selejtezéssel.

Nem is volt ezzel baj, hiszen mindez csak afféle gyakorlati teendő. És a gyakorlati munkával könnyen végez. De mi legyen ezekkel a papírokkal, amelyeket megtalált? Mit csináljon a gondosan megrajzolt térképekkel, az információval, utasításokkal, történelemmel, elméletekkel teli jegyzetfüzetekkel? Lénye egy része, mivel logikusnak nevelték, úgy gondolta, hogy szépen lefűzi őket.

De volt a lényének egy másik része is, az, amely képessé tesz bennünket arra, hogy belefeledkezzünk a képzelgésekbe, az álmokba, az élet „talánjaiba”. Ez volt az a rész, amely megengedte Kate-nek, hogy teljesen elmerüljön az írott szó lehetőségeiben, egy könyv csodáiban. A papírok az apja íróasztalán magukhoz vonzották.

Apja hitt ebben, ezért ő is a papírok fölé hajolt. Hitt, különben soha nem vesztegette volna az idejét dokumentálásra, kutatásra, elméletek gyártására. De mindezt már soha nem beszélheti meg vele. Mégis, nem erről mesél neki az apja bizonyos értelemben a feljegyzésein keresztül?

Kincs. Elsüllyedt kincs. Regények és hollywoodi filmek témája. Az íróasztalán lévő papír- és jegyzetfüzethalom után ítélve apja nyilván hosszú hónapokat, talán több évet is töltött azzal, hogy információt gyűjtson egy angol kereskedelmi hajó helyzetéről, amely két évszázaddal korábban, Észak-Karolina partjainál veszett el.

Kate előtt azonnal megjelent Edward Teachnek, azaz Feketeszakállnak, a vérszomjas kalóznak a képe a nevéhez fűződő örült babonákkal és rémületes uralmával egyetemben. Erről szólnak a kalandregények, gondolta. Kaland...

Ocracoke szigete. Az emlék éles, édes és fájdalmas volt. Kate sokáig mindent kizárt az agyából, ami négy éve, azon a nyáron történt. Mindent és mindenkit. Most azonban, ha észszerű döntést akar hozni arról, hogy mit kell tennie, kénytelen visszagondolni azokra a hosszú, kikapcsolódással töltött hónapokra Észak-Karolina távoli partjain.

Épp belekezdett a doktori disszertációja írásába. Meglepetésként érte, amikor az apja bejelentette, hogy a nyarat Ocracoke-on szándékozik tölteni, és őt is meghívta, hogy csatlakozzon

hozzá. Természetesen elment, magával vitte a számítógépét, többdoboznyi könyvet, sokoldalnyi jegyzetét. Nem számított rá, hogy elcsábíthatják a fehér homokos strandok és a sirályok rikoltásai.

Nem számított rá, hogy kétségbeesetten és esztelenül szerelmes lesz.

Esztelenül, ismételte meg Kate magában, mintegy védekezésképp. Emlékeznie kell rá, hogy ez a legmegfelelőbb jelző. Semmi észszerű nem volt a Ky Silver iránt táplált érzelmeiben.

Még a név is, tűnődött a lány, különleges, szokatlan. Úgy illettek egymáshoz, mint egy páva és egy ökörszem. Ez azonban nem akadályozta meg őt abban, hogy elveszítse a fejét, a szívét és az ártatlanságát azon a balzsamos, varázslatos nyáron.

Még most is maga előtt látta a férfit az apja által bérelt hajó kormányánál, ahogy nekifeszül a szélnek, nevet, sötét haja vadul lobog. Még most is emlékezett arra a mámorító, súlytalan érzésre, amikor búvárkodni mentek a meleg parti vizekre. Kate-et túlságosan lekötötte az, ami vele történt, így nem sokat gondolkodott apjának a hajózás és a búvárkodás iránt támadt hirtelen érdeklődésén.

Túlságosan elsodorták a maga érzelmei, a megdöbbenés, hogy egy olyan férfi, mint Ky Silver, vonzódik egy olyan nőhöz, mint ő, ezért nem vette észre, mennyire lekötik apját az áramlatok és az ár-apály változásai. Túl sok izgalom várt rá ahhoz, hogy meglássa: az ő apja, eltérően a többi vakációzótól, füttyöl a csalikra meg a horgászbotokra.

De mára már maga mögött hagyta a fiatalkori képzelődéseit, mondta Kate magának. Most világosan emlékezett, hány órán keresztül ült az apja bezárkózva a szállodai szobában, és falta a betűket, egyik könyvet olvasta ki a másik után, amelyeket a szárazföldről, a könyvtárból hozott magával. Még akkor is kutatott. A lány biztos volt benne, hogy a rákövetkező nyarakon is folytatta a kutatást, amikor ő már nem akart visszamenni. Nem volt hajlandó visszamenni, emlékezett Kate, Ky Silver miatt.

Ky arra kérte, hogy higgyen a tündérmesékben, és arra, hogy nyújtsa neki a lehetetlent. Amikor ő elutasította, a férfi vállat vont, és elsétált anélkül, hogy visszanézett volna. Kate azóta nem tért vissza a fehér homokhoz és a sirályokhoz.

Újra belenézett az apja papírjaiba. Most vissza kell mennie, hogy befejezze, amit az apja elkezdett. Talán inkább ezt hagyta rá az apja, mint a házat, a vagyont, az antik ékszereket, amelyek valaha az anyjáié voltak. Ha takarosán irattartóba rendezné azokat a papírokat, egész hátralévő életében kísértének.

Vissza kell mennie, ismételte meg Kate, miközben levette a szemüvegét, és gondosan összecukta az itatóson. És éppen Ky Silverhez kell fordulnia. Az apja elképzelései távolították el Kytól valaha; most, négy évvel később, ugyancsak az apja álmái húzzák vissza hozzá.

De dr. Kathleen Hardesty nagyon is jól tudta, mi a különbség a tündérmesék és a valóság közt. Belenyúlt az apja íróasztalfiókjába, kivett egy vastag krémszínű levélpapírt, és írni kezdett.

Ky élvezte, ahogy a szél csapkodja, miközben nagyobb gázt adott. Ugyanúgy szerette a sebességet, mint ahogy a függőágyban eltöltött lustálkodós délutánokat is. Többek között ez a két dolog tette az életet élvezhetővé. Hozzá volt szokva a sós permet illatához, de még mindig mélyen belélegezte. Megszokta a fedélzet remegését a talpa alatt, de még mindig érezte. Nem az a fajta férfi volt, aki bármit is észrevétlenül vagy elismerés nélkül hagy.

Ebben a csendes, félreeső kis tengerparti városban nőtt fel, és bár sokat utazott, és még több utazást tervezett, nem akarta máshol leélni az életét, csakis itt. Ez a hely tökéletesen megfelelt neki – itt egyaránt élvezhette a szabadságot a végtelen vizeken, és lehetett része egy kis, bensőségesen összetartó közösségnek is.

Nem bánta a turistákat, hiszen tudta, hogy ők segítik a falut életben tartani, de jobban szerette a szigetet télen. Akkor vadul és hidegen tomboltak a viharos szelek, és csupán a merészebbek dacoltak velük a kompon utazva a Hatteras-öblön keresztül.

Halászott, de a legtöbb szomszédjától eltérően ritkán adta el, amit fogott. Megette, amit a tengertől kapott. Búvárkodott, alkalmanként kagylókat gyűjtött, de ezt megint csak a maga örömére tette. Gyakran vitt ki turistákat a hajóján horgászni vagy könnyűbúvárkodni, mert

előfordultak időszakok, amikor élvezte az efféle társaságot. Voltak azonban délutánok, mint ez a ragyogó is, amikor egyszerűen csak magának akarta a tengert.

Mindig nyugtalan volt. Anyja azt mondta, hogy az előírtnál két héttel korábban jött a világra, mert türelmetlenné tette a várakozás. Ky harminckét éves lett azon a tavaszon, ám még távolról sem állapodott meg. Tudta, mit akar, hogyan akar a maga elképzelése szerint élni. A baj csupán az volt, hogy nem tudta biztosan, mit is válasszon.

Pillanatnyilag a nyílt eget és a végtelen tengert választotta. Voltak pillanatok, amikor érezte, hogy ez persze nem elég.

De a nap forrón sütött, a fuvallat hűvösen simogatott, és a partvonal egyre közeledett. A hajó motorja halkán duruzsolt, és a kis hűtődobozban szép halzsákmány lapult, amit még ma este el fog készíteni vacsorára. Egy kristálytisztá, sziporkázó délutánon ennyi talán elég is.

A partról akár kalóznak nézhették volna. A haja elég hosszú volt ahhoz, hogy a fülén és jócskán az ing gallérján túl göndörödjék, már ha viselt volna inget. Fekete volt, valódi fekete, amit talán az arapaho vagy szicíliai származásának köszönhetett. A szeme olyan mélyen, sötétzölden csillogott, mint a tenger egy felhős napon. Bőre bronzszínű lett a napon töltött évektől, izmai feszsé váltak az úszástól és a hálók húzásától. Csontrendszere része volt az örökségének: szépen formált, kemény, határozott.

Amikor mosolygott, mint most is, arcán az a féktelen szabadságérzés jelent meg, amelyet a nők ellenállhatatlannak találtak. Máskor a szeme olyan hidegen tudott villanni, mint egy ugrani készülő oroszláné. Már régen rájött, hogy a nők ezt is épp olyan ellenállhatatlannak találják.

Ky levett a gázból, a hajó lelassult, ringani kezdett, aztán besiklott az állásába a Silver Lake kikötőben. A férfi a tengerre születettek gyors, határozott mozdulataival ugrott ki a mólóra, hogy rögzítse a köteleket.

– Fogtál valamit?

Ky kiegyenesedett, és megfordult. Mosolygott, de szórakozottan, ahogy az ember egy olyan bátyra mosolyog, akit szinte mindennap lát.

– Eleget. Csendes az élet a Vasmacskában?

Marsh is mosolygott. Egy rövid pillanatra felvillant a családi vonás, de a testvére szeme nyugodt világosbarna volt, és a haját gondosan fésülte.

– Aggódsz a befektetésedért?

Ky megvonta a vállát.

– Amikor te irányítod a dolgokat?

Marsh nem tett megjegyzést. Olyan bensőségesen ismerték egymást, ahogyan férfiak csak ismerhetik. Az egyikük fékezhetetlen, a másik kiegyensúlyozott volt. Az ellentét soha nem számított köztük.

– Linda szeretné, ha feljönnél vacsorára. Aggódik érted.

Persze, gondolta Ky, és mulatott magában. Sógornője imádott anyáskodni, és nagy ügyet kerekíteni a dolgokból, bár öt évvel fiatalabb volt nála. Ez volt az egyik oka annak, hogy az étterem, amelyet Linda Marshsal együtt vezetett, sikeresnek bizonyult. Ehhez járult a bátyja üzleti érzéke, no meg a jelentős befektetés és az okos felújítás, amelyek Ky nevéhez fűződtek. Ky az irányítást a bátyjára és a sógornőjére hagyta. Nem bánta, hogy van egy étterme, még azt sem, hogy fél szemét a hasznon és a veszteségen tartsa, ahhoz azonban már semmi kedve sem volt, hogy még vezesse is.

Miután kikötötte a hajót, beletörölte a tenyerét a farmerből rövidre vágott nadrágjába.

– Mi a ma esti különlegesség?

Marsh belemélyesztette a kezét a zsebébe, és hintázott a sarkán.

– Kékhal.

Ky vigyorogva lökte hátra a hűtődoboz fedelét, hogy megmutassa a fogást.

– Mondd meg Lindának, hogy ne aggódjon! Fogok enni.

– Ennyivel nem lesz meglepődve. – Marsh az öccsére pillantott, aki a tengert fürkészte. – Szerinte túl sokat vagy egyedül.

– Az ember csak akkor van túl sokat egyedül, ha nem szeret egyedül lenni. – Ky hátranézett a válla fölött. Nem akart vitába bocsátkozni, amikor a sebesség és a tenger izgalma még benne élt. – Talán inkább azzal kellene foglalkoznotok, hogy legyen még egy babátok, akkor Linda túl elfoglalt lenne ahhoz, hogy felnőtt testvérek miatt aggódjon.

– Ráérünk még arra. Hope csupán tizenhét hónapos.

– Ehhez majd hozzá kell adnod kilencet – emlékeztette Ky vidáman. Kedvelte az unokahúgát, annak ellenére és azért is, mert egy kis ördög volt. – Egyébként úgy tűnik, rajtad múlik, hogy ne haljon ki a nemzetségünk.

– Na igen.

Marsh egyik lábáról a másikra állt, megköszörülte a torkát, és elhallgatott. Ezt a szokását gyerekkora óta megőrizte, és hol mulattatta, hol bosszantotta vele Kyt, attól függően, hogy az öccse milyen hangulatban volt. Ky pillanatnyilag kissé zavarónak tartotta a dolgot.

Valami volt a levegőben. Ky érezte is a furcsaság szagát, de nem tudta pontosan meghatározni. Talán vihar készülődik, tűnődött. Egy azok közül a forró, türelmes viharok közül, amelyek képesek hetekig érlelődni. Biztos volt benne, hogy érzi a szagát.

– Miért nem mondd el, hogy mit forgatsz még a fejedben? – ajánlotta a bátyjának. – Szeretnék visszamenni a házba, és megtisztítani ezeket.

– Levelet kaptál. Tévedésből a mi ládánkba dobták be.

Ez elég gyakran előfordult, de Ky tudta a bátyja arckifejezéséből, hogy többről van szó. Most már élesebben érezte a készülődő vihart. Nem szólt semmit, csak kinyújtotta a kezét.

– Ky... – kezdte Marsh.

De aztán nem folytatta, mint ahogy négy évvel azelőtt sem tudott mit mondani. Belenyúlt a hátsó zsebébe, és kihúzta a levelet.

A boríték nehéz, krémszínű papírból készült. Kynak nem volt szüksége rá, hogy megnézze a feladó nevét. A kézírás és az emlékek, amelyeket felidézett, azonnal rátörtek. Egy pillanatig úgy érezte, hogy a levegő megakad a tüdejében, mintha valaki gyomorszájon vágta volna. Lassan megszabadult a szorítástól.

– Köszönöm – mondta, mintha a levél mit sem jelentene.

Belegyúrta a zsebébe, aztán felkapta a hűtődobozt és a felszerelését.

– Ky... – Ismét Marsh szakította meg a csendet. Öccse megfordította a fejét, és a hűvös, félig türelmetlen pillantása nagyon világosan közölte: hátrább az agarakkal. – Ha meggondolnád magad a vacsorával kapcsolatban... – próbálkozott Marsh.

– Akkor szólok.

Ky végigment a mólón anélkül, hogy visszanézett volna. Örült, hogy nem bajlódott azzal, hogy lehozza a kocsiját a kikötőbe. Kellett neki a séta, a friss levegő és a mozgás, hogy tiszta maradjon a feje, miközben arra emlékszik, amire nem akar emlékezni. Amit soha nem felejtett el igazán.

Kate. Négy évvel azelőtt ugyanazzal a hűvös pontossággal lépett ki az életéből, mint amivel belesétált. A lány egy Viktória királynő korabeli babára emlékeztette – egy kicsit szemérmes, egy kicsit tartózkodó volt. Ky soha nem érzett sok türelmet csinosan összekulcsolt kezekhez vagy gőgös modorhoz, mégis szinte az első pillanattól kezdve akarta a lányt.

Valami olyasféle kihívás volt ez, amire Ky Silvernek válaszolnia kellett. Élvezte, hogy taníthatja a lányt bűvárnak, és figyelheti, hogyan tanul a maga pontos, lépésről lépésre haladó, bölcselkedő módján. Nem esett nehezére, hogy nézze őt a testhezálló bűvárruhában, bár Kate nem dicsekedhetett érzéki vonalakkal. Takaros, csinos, szinte fiús alakja és többméternyinek tűnő, vastag, puha haja volt.

A férfi még most is emlékezett az első alkalomra, amikor Kate leengedte a csodálatos hajzuhatagot. Elállt tőle a lélegzete, fájdalmat érzett, elbűvölték. Megérintette volna – megérintette volna a lányt akkor és ott, ha az apja nem áll mellette. De ha egy férfi okos, ha egy férfi eltökélt, akkor azért megtalálja a módját, hogy egyedül maradjon egy nővel.

És Ky több módot is talált. Kate úgy rákapott a bűvárnak, mintha erre született volna. Mialatt az apja beletemetkezett a könyveibe, Ky kivitte őt a vízre, aztán a víz alá, abba a néma,

álomszerű világba, amely ugyanúgy vonzotta a lányt, ahogyan őt is mindig.

Emlékezett rá, amikor először csókolta meg a lányt. Vizes és hűvös volt a testük a bűvarkodástól. A fedélzeten álltak. Láta a világítótornyot a lány háta mögött, és a part elmosódott vonalát. Kate haja csillogott a víztől, csöpögött, ahogy leomlott a hátán. Ky odanyúlt, és a kezébe fogta.

– Mit csinál?

Négy évvel később is hallotta azt a halk, kulturált, keleti parti hangot, a benne rejlő érdeklődést. Láta a lány szeméből sugárzó kíváncsiságot.

– Meg fogom csókolni.

A kíváncsiság nem tűnt el Kate szeméből, elbűvölte vele a férfit.

– Miért?

– Mert akarom.

Számára ilyen egyszerű volt a dolog. Akarta. Kate teste megfeszült, ahogy a férfi magához vonta. Amikor tiltakozásra nyílt az ajka, Ky lezárta a szájával. A merevség egy szívdobbanásnyi idő alatt kiolvadt Kate testéből. Visszacsókolta, a benne rejlő összes ifjonti, felgyülemlett szenvedéllyel, ártatlansággal vegyes vággyal. Ky elég tapasztalt volt ahhoz, hogy felismerje a lány érintetlenségét, és ez is elbűvölte. Ostobán, fiatalosan és tökéletesen beleszeretett Kate-be.

De a lány mégis rejtély maradt számára, bár szenvedélyes órákat töltöttek együtt nevetéssel és hosszú, lusta beszélgetésekkel. Ky csodálta a lány tanulás iránti szomjúságát, és zavarba jött attól a szorgalomtól, amellyel Kate a megszerzett tudását egyfajta katalógusba rendezte. A lány lelkesen bűvarkodott, de az nem elégítette ki, hogy szabadon úszhatott a víz alatt, hogy levegőt vehetett a palackokból. Neki azt is tudnia kellett, hogyan működnek ezek a palackok, miért tervezték őket egy bizonyos módon. Ky figyelte, hogyan szívja magába, amit ő elmagyaráz neki, és tudta, hogy nem fogja elfelejteni.

Éjszakai sétákat tettek a part mentén, és Kate verseket szavalt emlékezetből. Csodálatos sorokat Byrontól, Keatstól, Shelley-től. És ő, akire az ilyen dolgok máskor soha nem tettek különösebb hatást, most mindent befogadott, mert a lány hangja valahogy kedvesen személyessé tette a szavakat. De amikor Kate a mondatról, a jambikus ötlábú verselésről kezdett beszélni, akkor Ky már egyre újabb módokat eszelt ki, hogy másra terelje a figyelmét.

A férfi három hónapig szinte mást sem tett, mint a lányra gondolt. Születése óta először azt fontolgatta, hogy változtat az életmódján. A part közelében álló kis házán sok tennivaló akadt. Bútor kellett bele. Kate-nek többre is szüksége lett volna, mint tejesládákra és a függőágyra, amelyek Ky életstílusát jellemezték. Mivel a férfi fiatal volt, és még soha nem volt szerelmes, biztosra vette a terveit.

De a lány faképnél hagyta. Biztosan neki is megvoltak a maga tervei, és Ky nem tartozott bele ezekbe.

Kate apja visszajött a szigetre a következő nyáron, és azután is minden évben. A lány azonban soha többé nem tért vissza. Ky tudta, hogy doktori fokozatot szerzett, és egy tekintélyes, elit egyetemen tanít, ahol az apja volt a sarokkő. Kate megkapta, amit akart. Akárcsak ő, bizonygatta a férfi magának, miközben fölrántotta a háza szúnyoghálós külső ajtaját. Oda ment, ahová akart, azt tette, amit és amikor akart. Ő parancsolt magának. A felelősségei csupán addig terjedtek, ameddig ő akarta. Az ő elképzelései szerint már ez is sikernek számított.

Ky letette a hűtődobozt a konyha padlójára, kivett egy üveg sört a frizsiderből, és egyetlen jéghideg korttyal ledöntötte a tartalma felét. Ez kimosta a keserűség egy részét belőle.

Most már nyugodt volt. Kíváncsian húzta ki a borítékot a zsebéből. Feltépte, és kivette belőle az egyetlen, szépen megírt lapot.

Kedves Ky!

Lehet, hogy tudod, lehet, hogy nem: apám két héttel ezelőtt szívrohamban elhunyt. Nagyon hirtelen történt az egész, és jelenleg próbálom elkötni a rengeteg szálat, amelyek utána maradtak.

Amikor átnéztem apám papírjait, kiderült: újabb előkészületeket tett, hogy ezen a nyáron is a szigetre menjen, és igénybe vegye a szolgálataidat. Most úgy érzem, át kell vennem a helyét. Több

oknál fogva, amelyeket inkább személyesen mondanék el. Szükségem van a segítségedre. Nálad van apám előlege. Amikor megérkezem Ocracoke-ra tizenötödikén, megbeszélhetjük a feltételeket.

Ha lehet, keress fel a hotelban, vagy hagyj üzenetet! Remélem, sikerül kölcsönösen megfelelő megállapodásra jutnunk. Kérlek, add át az üdvözlőlevelet Marshnak. Talán láthatom majd őt az ott-tartózkodásom alatt.

Üdvözlettel,

Kathleen Hardesty

Tehát meghalt az öreg. Ky letette a levelet, és újra felemelte a sörét. Azt nem állíthatta, hogy kedvelte volna Edwin Hardestyt. Kate apja ugyanis szigorú, humortalan ember volt. Igaz, ellenszenvet sem érzett iránta. Furcsa módon hozzászólt a társaságához az elmúlt néhány nyár alatt. De ezen a nyáron Kate lesz itt.

Ky újra a levélre pillantott, benne a dátumra. Két nap, tűnődött. Két nap múlva itt lesz... *hogyan megbeszéljük a feltételeket.* Mosoly játszott a szája sarkánál, ám ennek semmi köze nem volt a vidámsághoz. Igen, meg fogják beszélni a feltételeket, egyezett bele némán, ahogy újra végigfutott a pillantása a lány levelén.

Át akarja venni az apja helyét. Ky azon tűnődött, vajon felfogta-e Kate, amikor ezt írta, mily ironikus ez a szándéka. Kathleen Hardesty egész életében engedelmesen kutyaolt az apja nyomában. Miért változna ez meg most, az öreg halála után?

És vajon maga Kate megváltozott-e? Ky egy pillanatra eltűnődött. Vajon körülveszi-e még az ártatlanság és tartózkodás elbűvölő burka? Vagy talán mindez elhalványult az évek múlásával? Lehet, hogy az a meglehetősen édes szemérmesség mára merevséggé alakult? Néhány nap múlva megbizonyosodhat róla, gondolta, de a levelet azért a konyhapultra, és nem a szemébe dobta.

Tehát a lány szeretné igénybe venni a szolgálatait, töprengett. Mindkét kezével ránehezedett a mosogatópultra, és kinézett az ablakon a víz felé, amelynek érezte a szagát. Tehát Kate üzleti megállapodást akar. Bérbe akarja venni a hajóját, a felszerelését és az idejét. Ky érezte, hogy a keserűség felgyülemlik a torkában, de lenyelte, ugyanolyan határozottan, ahogyan előzőleg a sört. Kate meg fogja kapni az üzleti szerződését. És fizetni fog. Majd ő gondoskodik erről.

Otthagya a konyhát a hűtődobozból ki sem vett halakkal együtt. A sós párától és a sebességtől feltámadt étvágyát mintha elfűjták volna.

Kate felgördült a kocsijával az Ocracoke-ra induló kompra, és behúzta a kéziféket. A reggel hűvös és tiszta volt. Ennek ellenére elfogta a kísértés, hogy egyszerűen csak hátrahajtsa a fejét, és lehunyja a szemét. Nem volt biztos benne, milyen hirtelen elhatározás vette rá, hogy autóval jöjjön Connecticutból ahelyett, hogy repült volna, de most, hogy már közel volt az úti céljához, túl kimerültnek érezte magát ahhoz, hogy elemzésekbe bocsátkozzék.

A mellette lévő ülésen hevert az aktatáskája, és benne minden papír, amit az apja íróasztaláról szedett össze. Ha majd a szállodában lesz a szigeten, újra átfuthatja, jobban megértheti őket. Talán visszatér az érzése, hogy helyesen cselekszik. Az elmúlt néhány napban ugyanis eltűnt ez a meggyőződése.

Minél közelebb ért a szigethez, annál többször tört rá a gondolat, hogy hibát követ el. Nem a szigethez, javította ki magát Kate könnyörtelenül, hanem Kyhoz ért közelebb. Ez tény, és Kate tudta, okvetlenül szembe kell néznie vele, különben nem tudja észszerűen kezelni azt.

Maradt egy kis ideje, hogy megnyugtassa az érzelmeit, amelyek jócskán felkavarodtak, mialatt dél felé autózott. Kate ezt nevetségesnek találta, de valahogy segített neki abban, hogy az eszébe véssze: ő nem a szeretőjéhez tér vissza, hanem egy bűvárhoz, akit remélhetőleg felfogadhat egy nagyon különleges vállalkozásra. Múltbéli személyes érzelmek nem játszhattak itt szerepet, hiszen csupán azok voltak: múltbéliek.

Annak a Kate Hardestynek, aki négy évvel azelőtt érkezett Ocracoke-ra, kevés köze volt dr. Kathleen Hardestyhez, aki most tart oda. Már nem volt olyan fiatal, tapasztalatlan és befolyásolható. Ky féktelen, vad vonásai most nem fognak hatni rá. Nem fogják megrémíteni. Ha

Ky beleegyezik, üzleti partnerek lesznek.

A lány kibámult a szélvédőn, és közben érezte, hogy a komp megmozdul alatta. Igen, gondolta, hacsak Ky nem változott meg alaposan, az a kilátás, hogy kincs után búvárkodhat, hatni fog a kalandvágyára.

Kate technikai értelemben eleget tudott a búvárkodásról ahhoz, hogy biztos legyen: nem találhatna alkalmasabb embert a feladatra. Gondolatban idáig jutva, nyugodtabban és kevésbé elcsigázottan kilépett a kocsijából, hogy a korláthoz álljon. Onnan figyelte a lecsapó sirályokat és a mellettük eltűnő, apró, lakatlan szigeteket. A hazatéréshez hasonló érzés fogta el, de elhessegette. Connecticut az otthona. Amint elvégezte, amiért jött, visszamegy oda.

A víz örvénylett a hajó mögött. Kate nem hallotta a motor zajától, de ahogy lenézett, figyelhette a sodrást. Az egyik szigetet szinte teljesen betakarta a pelikánok nagy, barna raja. Elmosolyodott, felvidította a furcsa, esetlen külsejű madarak látványa. Elhaladtak a hosszú földnyelv mellett, amelyen halászok parkoltak a teherautóikkal, és próbálták ki a szerencséjüket, közel a ponthoz, ahol az öböl a tengerrel találkozott. Kate figyelte, ahogy a hullámok egymáshoz csapódtak és habzottak ott, ahol nem volt part, csak a víztömegek örvénylő házassága. Ezt nem felejtette el, bár nem látta azóta, hogy elhagyta a szigetet, és arra is emlékezett, milyen veszélyes az áramlat azon a helyen.

Izgalom. Mélyen beszívta a levegőt, mielőtt visszatért a kocsijához. A veszély mindig izgalmat is jelent.

Amikor a komp kikötött, csupán rövid ideig kellett várnia, mielőtt ráhajthatott a keskeny aszfaltra. Innen nem tart sokáig a városba kocsizni, és lehetetlenség eltévedni, ha az ember marad az egyetlen, hosszú úton. A tenger csapkodott az egyik oldalon, a tengersizoros vize lágyan áramlott a másikon. Mindkettő mélykék volt a késő reggeli fényben.

Kate idegessége elmúlt, legalábbis ezzel áltatta magát. Csupán az utolsó percek izgalmáról volt szó. Ez teljesen szokványos dolog. Felkészült, hogy újra látni fogja Kyt, hogy beszélni, dolgozni fog vele, ha meg tudnak egyezni a feltételekben.

A kocsi ablaka nyitva volt, lágy, párás levegő lengedezett a lány körül. Ez megnyugtatta. Már majdnem elfelejtette, mennyire megnyugtató tud lenni a levegő, vagy a homokot szüntelenül nyaldosó víz. Jól tette, hogy eljött. Amikor meglátta a városka első, napszitta épületeit, a megkönnyebbülés hulláma öntötte el. Megérkezett. Most már nincs visszaút.

A szálloda, ahol az apjával lakott azon a nyáron, a sziget szélvédett oldalán állt. Apró volt, és csendes. Városi mércével mérve kicsit talán lassú kiszolgálással, de a kilátás mindenért kárpótolt.

Kate a bejárat elé hajtott, és leállította a motort. Felsőhajtott az elégedettségtől. Megtette az első lépést, és készen állt a következőre.

Aztán amikor kiszállt a kocsiból, meglátta a férfit. Az angol irodalom magabiztos kutatója egy pillanat alatt eltűnt. Nem maradt más, csak egy nő, akin ha felülkerekednek az érzelmei, sebezhetővé válik.

Ó, egek, Ky nem változott! Egyáltalán nem. Ahogy a férfi közelebb jött, Kate-ben feltámadt szerelmük minden csókja, minden suttogása, minden őrült vihara. A szellő kifújta Ky haját az arcából, úgyhogy a lány világosan látta minden ismerős vonását. A nap melegen cirógatta Kate bőrét, és a lány úgy érezte, hogy az évek visszafelé, majd ismét előre pörögnek. A férfi nem változott.

Ky nem számított rá, hogy máris látni fogja a lányt. Valahogy azt képzelte, hogy Kate csak délután fog megérkezni. Mégis úgy érezte aznap reggel, hogy el kell mennie a Vasmacska mellett, mivel a vendéglő éppen szemben állt a szállodával, ahol tudomása szerint a lány megszállni készült.

Kate itt volt, csinosnak és egy kicsit túl soványnak tűnt a rászabott nadrágban és blúzban. A haja fel volt tűzve, szabadon hagyta a nyaka és tarkója finom, nőies vonalát. Szeme túl sötétnek tűnt halvány bőre mellett – a bőre mellett, amelyről Ky tudta, hogy lassan aranyossá válik majd a nyári naptól.

A lány ugyanolyan volt, mint régen. Lágy, szemérmes, nyugodt. Bűbajos. Ky nem vett tudomást

a gyomrát szorító görcsről, amikor Kate elé lépett. A rá oly jellemző önteltséggel mérte végig tetőtől talpig a lányt. Aztán vigyorogni kezdett, mert ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megfojtsa.

– Kate. Úgy látszik, jó az időzítésem.

A lány szinte biztosra vette, hogy egy szót sem tud majd kinyögni, ezért eltökélte, hogy ha mégis meg tud szólalni, nyugodtan fog beszélni.

– Ky, örülök, hogy újra látlak.

– Valóban?

Kate nem vett tudomást a gúnyos hangvételről, odasétált a csomagtartójához, és kinyitotta.

– Amilyen hamar csak lehet, szeretnék beszélni veled. Van néhány dolog, amit meg akarok mutatni, és van egy üzleti ügy, amit meg kell tárgyalnunk.

– Természetesen, üzletre mindig nyitott vagyok.

Ky figyelte, ahogy a lány kivesz két bőröndöt a csomagtartóból, de nem ajánlotta fel a segítségét. Látta, hogy Kate kezén nincs gyűrű. Mindegy, amúgy sem számított volna.

– Akkor talán találkozhatnánk ma délután, ha már elrendezkedtem. – Mennél előbb, annál jobb, mondta a lány magában. Megállapodnak a tervben, az alapszabályokban és a fizetségben. – Megebédélhetnénk a szállodában.

– Nem, köszönöm – mondta a férfi könnyedén a kocs oldalának támaszkodva, miközben Kate letette a két bőröndöt. – Ha szükséged van rám, tudod, hol találsz. Ez egy kicsi sziget.

Kezét a farmerja zsebében tartva elsétált a lánytól. Kate-nek, bár nem akarta, eszébe jutott, hogy amikor a férfi utoljára sétált el, szinte ugyanezen a helyen álltak.

Felkapta a bőröndjeit, és elindult a szálloda felé, talán egy kicsit túlságosan is sietősen.

2.

Pontosan tudta, hol találja meg a férfit. Akkor is tudta volna, ha kétszer akkora lett volna a sziget. Megállapította, hogy Ky nem változott. Ez azt jelentette, hogy ha nincs kint a hajóján, akkor otthon van, a part közelében álló kicsi, enyhén dűledező házában. Mivel Kate úgy gondolta, hogy stratégiai hiba lenne túl hamar utánamennie, elpepecselt a kipakolással.

De még a hotelszobában is körülvették az emlékek, mert pont itt töltött együtt Kyjal egy szédítő, forgószél erejű szerelmes éjszakát. Egyetlenegyszer lehettek együtt egész éjszakán át. Álmodtak átölelték egymást a ropogós szállodai lepedők alatt, amíg a hajnal első sugara be nem kúszott az ablakredőny résein át. Eszébe jutott, milyen féktelennek érezte magát a lopott órák alatt, és milyen fakónak tűnt a reggel, amely véget vetett az együttlétüknek.

Most ugyanazon az ablakon nézett ki, amely mellett akkor állt, ugyanabba az irányba bámult, amelybe akkor nézett, amikor figyelte, hogyan sétál el Ky. Emlékezett rá, hogy az eget akkor rózsaszín csíkok szabdalják, mielőtt fényes, halovány kékbe fordult.

A bőre még forró volt a szerelmese érintésétől, az eszét még elhomályosította az alvás hiánya meg a szenvedély, mindettől Kate-ben az a hamis illúzió alakult ki, hogy szerelmük örökké fog tartani. De ez természetesen nem így volt. Erre már hetekkel később rájött. A szenvedély és a szerelem örült éjszakái kénytelenek voltak átadni a helyüket a felelősségnek, a kötelességnek.

Most, ahogy kitekintett az ismerős ablakon, ugyanoda, ahova régen, újra átélte azt a veszteségérzést, amely azon a hajnalon fogta el. Csakhogy ezúttal nem reménykedett, hogy hamarosan ismét együtt lesznek. Aztán ismét.

Nem lesznek újra együtt, és más férfi sem volt az életében az óta a részegítő nyár óta. Maradt a karrierje, a hivatása, a könyvei. Már megkapta a maga szenvedélyadagját.

Elfordult, és belevetette magát a cuccai átrendezésébe, amelyeket épp csak betett a fiókokba meg a szekrénybe. Amikor úgy döntött, hogy már elég hosszan időzött a hotelszobájában, elindult. Nem szállt kocsiba. Gyalog ment, ahogy mindig is, Ky otthona felé.

Azzal biztatta magát, hogy már túl van a sokkon, amelyet a férfi viszontlátása okozott. Igazából természetes, hogy egyszerre megváltozott a hangulata, és valahogy nyugtalanság szállta meg. Jó, őszintén szólva nemcsak ezt a két tünetet vette észre magán, ezeket könnyen fel tudta volna dolgozni, hanem egy harmadikat is: előre remegett a kéjtől. Most már bevallhatta magának, elvégre túl volt rajta.

Nem, Ky Silver nem változott, emlékeztette magát. Még most is beképzelt, önző és kihívó. Lehet, hogy ezek a vonások valamikor hatottak rá, de akkor még nagyon fiatal volt. Ha bölcs volna, most ugyanezeket a vonásokat fel tudná használni arra, hogy rábeszélje Kyt, legyen a segítségére. Igen, ezeket a vonásokat és a kincskeresés csábító ajánlatát. Még a legborúlátóbb pillanataiban sem hitte, hogy a férfi visszautasítja. Ky természetéhez tartozott, hogy kockázatot vállal.

Most az ő kezében van az irányítás, gondolta Kate. Mélyen belelegezte a sós ízű, meleg levegőt. Úgy érezte, hogy ez megerősíti. Ky meg fogja látni, hogy már nem gyermek, és nem alél el néhány gyengédségből odavetett szótól.

Aktatáskájával a kezében Kate átsétált a falun. Itt sem változott semmi, gondolta, és örült neki. Az egyszerűség meg magányosság változatlanul hatott rá. Élvezte a tucatnyi kis üzletet, az itt-ott elszórt vendéglőket és kiskocsmákat, amelyek mind valahogy a kikötőt tekintették központnak, a világítótornyot pedig a legfőbb tájékozási pontnak. A falubeliek még mindig próbálták a legtöbbet kihozni egykori hírhedt lakosukból és állandó kísértetükből, Feketeszakállból. Nevét és arcát bőségesen szerepeltették az üzletek cégtábláin.

Kate elhaladt a kikötő mellett, és öntudatlanul is Ky hajóját kereste. Ott volt, ugyanazon a kikötőhelyen, amelyet régen is használt, rajta tiszta kötelek, lesúrolt fedélzet, csillogó veretek. A hajóhíd ragyogott a délutáni fényben, és pontosan olyan volt, ahogyan a lány emlékeiben

élt. Vakmerő, kihívó. Frissen festették, és az ablakain nem látszott sópermet. Bármennyire nemtörődöm volt is Ky a saját külsejével és az otthonával, a hajóját mindig gondosan ápolta.

Az Örvény. Kate a tatra festett betűket tanulmányozta. Lehet, hogy a férfi babusgatta a hajóját, de sokat is várt érte cserébe. A lány tudta, mekkora sebességet képes kihozni Ky a használtan vett jachtból, amit saját maga oly nagy szeretettel újított fel. Semmi sem tudta elhomályosítani a napok emlékképét, amikor a férfi mellett állt a kormánynál. A szél cibálta a haját, miközben Ky nevetett, és egyre nagyobb sebességre kapcsolt. Kate szíve majd kiugrott a helyéről, a pulzusa vadul száguldott, míg biztos nem volt benne, hogy semmi és senki nem tudja utolérni őket. Félt. Félt a férfitől, félt a szélrohamtól, de kitartott mindkettő mellett. Végül mindkettőt elhagyta.

Ky élvezte, ami próbára tette, felvillanyozta és megrettentette. Kate szorosabban markolta az aktatáskája fülét. Nem pont ezért jött hozzá? Az Outer Banksen, mely fél- és gátszigetek láncolata Észak-Karolina meg az Atlanti-óceán között, tucatjával akadtak tapasztalt bűvárok, valamint sok-sok kitűnő hajós. De Ky Silverből csupán egyetlenegy létezett.

– Kate? Kate Hardesty?

Nevének hallatára Kate megfordult, és érezte, hogy az évek ismét visszafelé rohannak.

– Linda!

Ez alkalommal nem fogta vissza magát. Olyan nyíltsággal, amelyet nagyon kevés ember iránt mutatott, megölelte a felé rohanó nőt.

– Úgy örülök, hogy látlak!

Nevetve eltolta magától Lindát, hogy tanulmányozhassa. Ugyanaz a rövidre vágott és hetyke gesztenyebarna haj, ugyanaz az őszinte, barna szem. Látszólag nagyon kevés változott a szigeten.

– Csodásan nézel ki!

– Amikor kilestem az ablakon, és megláttalak, alig akartam hinni a szememnek. Kate, te szinte egyáltalán nem változtál! – Szokásos nyíltságával és minden önhittség nélkül, Linda gyors, alapos vizsgálatot tartott. Csupán azért volt gyors, mert mindent fürgén csinált, de a szemlélődése nem volt feszélyező. – Túl sovány vagy – jelentette ki határozottan. – De lehet, hogy csak féltékeny vagyok.

– Még mindig úgy nézel ki, mint egy elsőéves egyetemista – adta vissza Kate a bókot. – Ez az igazi féltékenység.

Amilyen gyorsan elfogta Lindát a nevetés, ugyanolyan gyorsan abba is hagyta.

– Sajnálom, ami az édesapáddal történt, Kate. Nehéz lehetett számodra az elmúlt időszak.

Kate hallotta a hangjában az őszinteséget, de ő már összezsomagolta a bánatát, és el is raktározta.

– Ky mondta neked?

– Ky soha nem mond nekem semmit – jelentette ki Linda fintorogva. Önkéntelen mozdulattal a sógora hajója felé pillantott, mely a kikötőhelyén volt. – Marsh mondta. De meddig maradsz?

– Még nem tudom biztosan. – Kate érezte az aktatáskája súlyát. Az álmoknak ugyanolyan súlyuk van, mint a felelősségnek. – Néhány dolgot el kell intéznem.

– Az egyik intéznivalód az, hogy ma este a Vasmacs-kában vacsorázz. Ez az a vendéglő, amelyik pont szemben van a szállodáddal.

Kate hátranézett a durván faragott facégerre.

– Igen, észrevettem. Ez új?

Linda elégedett bólintással pillantott vissza a válla fölé.

– Ocracoke-i mércével igen. Mi vezetjük.

– Mi?

– Marsh és én. – Linda sugárzó mosollyal nyújtotta ki a bal kezét. – Már három éve házasok vagyunk. – Aztán forgatni kezdte a szemét. Kate emlékezett erre a szokására. – Csekély tizenöt évembe került, hogy meggyőzzem: nem tud nélkülem élni.

– Boldog vagyok, hogy így alakult az életed. – Kate valóban ezt érezte, és ha belé is nyilallt valami, nem vett róla tudomást. – Férjhez mentél, és éttermet vezetsz. Apám soha nem adta tovább a sziget pletykáit.

– Van egy lányunk is. Hope. Másfél éves, és egy kis ördög. Valamilyen oknál fogva Kyra hasonlít.
– Linda ismét elkomolyodott, és könnyedén Kate karjára tette a kezét. – Most őhozzá mész.

Ez nem kérdés volt, az asszony nem is akarta annak szánni.

– Igen. – Maradj közömbös, parancsolta Kate magának. Ne hagyd, hogy elgyengítsenek a Linda szeméből sugárzó aggódó kérdések. Linda és Ky közt szoros kapcsolat volt, nem csupán az újonnan alakult családi kötelékek, hanem a sziget régebbi kötődései is összetartották őket. – Az apám dolgozott valamin. Szükségem van ebben Ky segítségére.

Linda Kate nyugodt arcát tanulmányozta.

– Tudod, hogy mit csinálsz?

– Igen. – Kate rezzenésnyi zavart sem mutatott. Ám a gyomra lassanként görcsbe rándult. – Tudom, hogy mit csinálok.

– Rendben. – Linda elfogadta Kate válaszát, bár nem volt vele elégedett. Leejtette a kezét. – Kérlek, gyere el a vendéglőbe vagy a házukba! Ott lakunk az utca végén, nem messze Kytól. Marsh biztosan látni szeretne, és én el akarok büszkélkedni Hope-pal, no meg az étlapunkkal – tette hozzá vigyorogva. – Mindkettő remek.

– Természetesen eljövök. – Kate hirtelen érzéstől vezérelve megragadta Linda mindkét kezét. – Igazán örülök, hogy újra látlak. Tudom, hogy nem tartottam a kapcsolatot, de...

– Megértem. – Linda gyorsan megszorította a kezét. – Az már a múlt. Vissza kell mennem, ebédidőben nagyon sok vendégünk van a főszezonban. – Sóhajtott egy kicsit, azon tűnődve, hogy Kate valóban olyan nyugodt-e, amilyennek látszik. És hogy Ky ugyanolyan örült-e, mint mindig. – Sok szerencsét! – mormolta, aztán újra átrohant az úton.

– Köszönöm – válaszolt Kate az orra alatt.

Szüksége lesz a jókívánságra.

Az út pont olyan gyönyörű volt, ahogyan emlékezett rá. Elhaladt a kis üzletek mellett, amelyek kirakata tele volt kézműves tárgyakkal és régiségekkel. A városszéli kék-fehér házak és a csinos kis utcák mellett, ahol világoszöld pázsitok és dús lombú fák látványa fogadta.

Egy kutya rohant fel-alá, ameddig a lánca engedte, amikor Kate elment mellette, és megugatta, mintha tudta volna, hogy ez a kötelessége, de nem mutatott túl nagy érdeklődést. Kate látta a fehér világítótornyot. Valaha volt ott egy őr, de azok az idők már elmúltak. Aztán a Ky házához vezető, keskeny ösvényre tért.

Izzadni kezdett a tenyere. Korholta magát: ha emlékeznie kell, majd később emlékszik, amikor egyedül lesz, biztonságban.

Az ösvény olyan volt, mint régen, épp elég széles egy autónak, hellyel-közzel kavicsal felszórva, bokrokkal szegélyezve, amelyek egy kicsit túl messzire nyúltak ki. A bokrok és a fák mindig elvadultnak, elburjánzottak tűntek, ami jól illett a helyhez és Kyhoz.

A férfi annak idején azt mondta neki, hogy nem érdeklik a látogatók. Ha társaságra vágyik, csak be kell mennie a városba, ahol mindenkit ismer. Ez jellemző Ky Silverre, gondolta Kate. Ha akarlak, majd tudatom veled. Különben tartsd távol magadat.

Ky régebben akarta őt... Kate idegesen áttette az aktatáskáját a másik kezébe. Bármit is akar most a férfi, végig kell őt hallgatnia. Szüksége van rá azért, amiben a legjobb: a bűvárokodásban és a kockázatvállalásban.

Amikor feltűnt a ház, Kate megállt, és megbámulta. Még mindig kicsi és kezdetleges volt. De már nem látszott olyannak, mint amit egy erősebb szélroham az oldalára dönthet.

A tetőt megjavították. Kynak már nyilván nem kell lábosokat és fazekakat szétraknia, ha elered az eső. A veranda, amelyre a férfi annak idején halványan utalt, hogy majd megépíti, most végigfutott a ház frontján, szilárdan és szélesen. A valaha vagy féltucatnyi helyen kifoltozott szunyoghálós külső ajtót most egy másik váltotta fel. Ám semmi sem tűnt újnak. Csupán rendben lévőnek. A cédrusfát ezüstössé érlelte az idő, az ablakok dísztelenek voltak, de ragyogtak. A lány nagy meglepetésére nebánsvirág csordult ki egy hosszú fa virágtartóból.

Tévedett, állapította meg Kate, ahogy közelebb sétált. Ky Silver megváltozott. Hogy pontosan mi módon és mennyire, azt még ki kell derítenie.

Már majdnem az első lépcsőnél járt, amikor hangokat hallott a ház mögül. Emlékezett rá, hogy volt ott egy fészker, tele deszkával, szerszámmal és limlommal. Kate, hálásan, hogy nem a házban kell a férfival találkoznia, oldalról a csöppnyi hátsó udvarba került. Hallotta a tengert, és tudta, hogy kevesebb mint kétpercnyi sétára volna szüksége, hogy odaérjen a magas fűvön és a homokdűnéken keresztül.

Azon tűnődött, vajon esténként Ky még mindig lejár-e a partra. Csak hogy bámulja a tengert, szokta mondani. Csak hogy érezze a szagát. Néha felszedte az uszadék fát vagy a kagylókat vagy bármilyen apró kincset, amit a tenger átengedett a homoknak. Egyszer adott Kate-nek egy kis sima kagylót, amely épp beleillett a lány tenyerébe. Ragyogó fehér volt kívül, belül finom rózsaszín. Jobban örült neki, mint bármelyik nő az első gyémántajándékának.

Kate lerázta magáról az emlékeket, és belépett a fészkerbe. Olyan magas volt, mint a ház, és feleolyan széles. Amikor utoljára járt itt, tele volt zsúfolva pallókkal, deszkákkal és fémtárgyakkal teli dobozokkal. Most egy hajó testét pillantotta meg benne. Egy munkaasztalnál, háttal neki, Ky az árbócot csiszolta.

– Te építetted.

A szavak, tele meglepett örömmel, kibuktak belőle, mielőtt megállíthatta volna őket. Hányszor beszélt neki a férfi a hajóról, amit egy nap majd megépít! Kate-nek úgy tűnt, ez volt az egyetlen kézzelfogható törekvése. Mahagóniból és tölgyfából, mondogatta Ky. Egy tizenhét láb hosszú szlúp, amely úgy hasítja majd a vizet, mint az álom. Bronzveretei lesznek, és tíkfa fedélzete. Egy nap elhajózik majd rajta a belső parti vizeken Ocracoke-ból New Englandbe. Ky olyan részletességgel írta le a hajót, hogy a lány éppoly tisztán látta akkor, mint most.

– Mondtam, hogy megépítem.

Ky elfordult az árbóctól, és szembenézett Kate-tel. A lány az ajtóban állt, a nap hátulról világította meg. A férfi félig árnyékban maradt.

– Igen. – Kate ostobának érezte magát, szorosabban markolta az aktatáskáját. – Megépítetted.

– De te nem hittél nekem. – Ky félrelökte a dörzspapírt. Tényleg ilyen csinosnak, hűvösnek és elképesztően bájosnak kell lennie a lánynak? Izzadságcsepp gördült végig a hátán. – Mindig problémát jelentett neked, hogy tovább láss, mint az adott pillanat.

Féktelen, türelmetlen, erőszakos, gondolta Kate. Örökké ezeket a szavakat juttatja majd az eszébe?

– Mindig problémát jelentett neked, hogy megbirkózz az adott pillanattal – felelte.

Ky szemöldöke felszaladt, hogy a meglepetéstől vagy a gúnytól, a lány nem tudta eldönteni.

– Akkor elmondhatjuk, hogy mindkettőnknek akadtak problémáink. – Odasétált Kate-hez, és közben a kis ablakon besütő napsugár rá, majd a háta mögé esett. – De úgy tűnik, hogy ez nem mindig okozott gondot. – Hogy elégtételt szerezzen magának, amiért ezt még most is megteheti, kinyúlt, és megérintette a lány arcát. Kate nem mozdult. A bőre épp olyan lágy és hűvös volt, amilyenre Ky emlékezett. – Fáradtnak látszol, Kate.

Az izmok reszkettek a lány gyomrában, a hangja azonban szilárd maradt.

– Sokáig tartott az út.

A férfi hüvelykujja végigsimított Kate arccsontján.

– Napfényre van szükséged.

A lány most hátrálni kezdett.

– Szándékomban áll, hogy begyűjtsek valamennyit.

– Ezt hámoztam ki a leveledből. – Ky örült, hogy a lány hátrált meg először, és nekidőlt a nyitott ajtónak. – Azt írtad, hogy személyesen szeretnél beszélni velem. Most itt vagy. Miért nem mondd el, hogy mit akarsz?

Lehet, hogy a beképzelt vigyortól Kate egykor elolvadt, most azonban csupán a gerincét merevítette meg.

– Apám egy kutatási témán dolgozott. Be akarom fejezni.

– Valóban?

– Szeretném a segítségedet kérni.

Ky nevetett, és kilépett a lány mellett a napfényre. Szüksége volt a levegőre, a távolságra. Szüksége volt rá, hogy újra megérinthesse Kate-et.

– A hangodból ítélve a hátad közepére se kívánod, hogy ezt kell kérned.

– Valóban. – Kate szilárdan állt, hirtelen erősnek és elkeseredettnek érezte magát.

Ky tekintetében nem csillogott humor, amikor újra szembenézett a lánnyal. Hideg és közömbös kifejezés ült benne.

– Akkor kerüljük el a félreértéseket, mielőtt nekifogunk. Elhagytad a szigetet, elhagytál engem, és elvitted magaddal azt, amit akartam.

Ky most nem tudta elérni, amit valaha: hogy csupán egyetlen pillantásától a lány meghunyászkodjék.

– Semmi köze a mostani dolognak a négy éve történetekhez.

– Egy frászt nincs! – Ky újra elindult Kate felé, aki önkéntelenül egy lépést tett hátra. – Még mindig félsz tőlem? – kérdezte halkán.

Mint ahogy egy perccel azelőtt is, a kérdés a félelmet dühvé változtatta.

– Nem – mondta a lány, és komolyan is gondolta. – Nem félek tőled, Ky. Nem akarok a múlttól vitatkozni, de azt elismerem, hogy elhagytam a szigetet, és téged is elhagytalak. Most üzleti ügyben vagyok itt. Szeretném, ha végighallgatnál. Ha érdekel a dolog, most megbeszéljük a feltételeket, de semmi mást.

– Nem vagyok a diákja, professzor asszony. – Elnyújtotta a hangzókat, ami a szokása volt, ha nem figyelt rá. – Ezért hát ne utasítgasson!

Kate szorosabbra fűzte az ujjait az aktatáskája fülén.

– Az üzleti életben mindig vannak szabályok.

– Senki sem egyezett bele, hogy te fektesd le őket.

– Akkor lehet, hogy hibáztam – ismerte be Kate nyugodtan, de közben az önuralmáért küzdött. – És akkor keresek valaki mást.

Mindössze két lépést tett, amikor Ky megragadta a karját.

– Nem, nem keresel.

A szeméből sötét viharos kifejezéstől kiszáradt a lány toroka. Tudta, mit akar a férfi mondani. Soha nem találta senki mást, aki azt az érzést keltené benne, és azt a vágyat ébresztené benne, amit Ky. Határozottan lefejtette a férfi kezét a karjáról.

– Üzleti ügyben jöttem ide. Nem szándékozom harcolni veled olyasmi miatt, ami már nem létezik.

– Ezt még meglátjuk. – Vajon meddig tudok még kitartani? – tűnődött Ky. Már az is fájdalmat okozott neki, hogy ránézett a lányra, és érezte, hogy minden múló másodperccel egyre jobban távolodik tőle. – De ami a jelent illeti, miért nem mondja el, mit őriz abban a hivatalos kinézetű aktatáskában, professzor asszony?

Kate mély lélegzetet vett. Tudhatta volna, hogy nem lesz könnyű. Kyjal soha semmi nem volt könnyű.

– Vázlatokat – adta meg a választ. – Jegyzetfüzeteket, tele kutatási anyaggal, térképekkel, gondosan dokumentált tényekkel és alaposan alátámasztott elméletekkel. Véleményem szerint apám nagyon közel járt ahhoz, hogy meghatározza a Liberty, egy angol kereskedelmi hajó pontos helyzetét, amely kétszázötven éve érintetlen rakománnyal az észak-karolinai partok közelében süllyedt el.

Ky végighallgatta anélkül, hogy egyetlen megjegyzést tett volna, vagy az arckifejezése megváltozott volna. Amikor a lány befejezte, egy hosszú percig Kate arcát tanulmányozta.

– Gyere be! – mondta, és a ház felé fordult. – Mutasd meg, mi van nálad!

Kate a pofátlanságától legszívesebben sarkon fordult volna, és visszament volna a városba pontosan azon az úton, amelyen jött. Voltak más könnyűbúvárok is, mások, akik éppoly jól ismerték a partot és a tengert, mint Ky. Kate erőt vett magán, hogy megnyugodjék, hogy gondolkozni tudjon. Voltak mások is, de ha egy ismerős vagy egy ismeretlen ördög közt kell választania, akkor valójában nincs is választása. Követte a férfit a házba.

Ez is megváltozott. Úgy emlékezett, hogy a konyhában festékekkel volt összefröcskölve a padló, és az egyetlen használható felületnek egy roskatag piknikasztal számított. A padlót azóta lecsiszolták és lelakkozták, a konyhaszekrényeket felújították, és tisztára súrolt keményfa munkapult szegélyezte a mosogatót. Ky üveglakot épített a tetőbe, úgyhogy napfény áradt a piknikasztalra, amelyet helyrehoztak és átfestettek, s mindkét oldalán padok álltak.

– Te magad csináltál mindent?

– Igen. Meglepődtél?

Tehát Ky nem óhajt udvarias társalgást folytatni. Kate az asztalra tette az aktatáskáját.

– Igen. Akkor is mindig elégedettnek tűntél, amikor a falak majdnem rád omlottak.

– Sok mindennel elégedett voltam valaha. Kérsz egy sört?

– Nem. – Kate leült, és az apja jegyzetfüzetei közül kivette az elsőt az aktatáskából. – El kell olvasnod ezeket. Szükségtelen és időrabló volna, ha minden oldalt elolvasnál, de ha átnézed azokat, amiket megjelöltem, azt hiszem, elég anyagod lesz, amire támaszkodhatsz.

– Rendben.

Ky sörrel a kezében elfordult a hűtőszekrénytől. Leült, és az üveg peremén keresztül figyelte a lányt, miközben az első kortyot lenyelte, aztán kinyitotta a jegyzetfüzetet.

Edwin Hardesty kézírása tiszta és pedáns volt. Didaktikus, cseppet sem romantikus megfogalmazással írta le a tényeket. Az, ami izgalmas lehetett volna, olyan száraznak tűnt, mint egy doktori disszertáció, viszont szabatos volt. Ky nem kételkedett a pontosságá felől.

A Liberty elveszett, a cukor, a tea, a selymek, a bor és minden más rakományával együtt. Hardesty az utolsó szem tengerészkekszig felsorolta a teherjegyzéket. A hajó aranyat is szállított, amikor elhagyta Angliát. Huszonötzetret a birodalom érméiből. Ky felpillantott a jegyzetfüzetből, és látta, hogy Kate figyel.

– Érdekes – jegyezte meg egyszerűen, és a következő, a lány által megjelölt oldalra lapozott.

Csupán három túlélő maradt, akiket a tenger partra vetett a szigeten. A legénység egyik tagja leírta a Libertyt elsüllyesztő vihart: részletesen beszámolt a hullámok magasságáról, a szilánkokra törő fáról, a léken bezúduló vízről. Félelmetes, hátborzongató történet volt, amelyet Hardesty a maga gyakorlatias stílusában, lábjegyzetekkel kiegészítve újra elmesélt. A tengerész azt is megadta, mi volt a hajó utolsó ismert helyzete, mielőtt elveszett. Kynak nem volt szüksége Hardesty számításaira, hogy rájöjjön: a hajó Ocracoke partjaitól két és fél mérföldnyire süllyedt el.

Egyik jegyzetfüzetről a másikra térve végigolvasta Hardesty jól megfogalmazott elméleteit, világos, lényegre törő, többszörösen bizonyított dokumentációit. Átfutott a vázlatokon, aztán nagyobb gonddal is tanulmányozta őket. Emlékezett Hardesty bújárási iránti mohó érdeklődésére, amelyet ő mindig összeegyeztethetetlennek talált a férfi értelmiségi életstílusával.

Tehát arany után kutatott, tűnődött Ky. Mindezen évek alatt könyvekbe merült, és arany után kutatott. Ha bárki másról lett volna szó, félresöpörte volna a dolgot, mint egy újabb mesét. A part menti kisvárosok tele voltak elásott kincsekről szóló történetekkel. Edward Teach az öblök sekély vizét arra használta, hogy bosszantsa a koronát, és túljárjon az eszén, míg el nem következett az utolsó csatája Ocracoke partjainál. Ez tartotta életben az emberek álmát, hogy elsüllyedt kincset találnak.

De ezeket a jegyzetfüzeteket dr. Edwin J. Hardesty írta, a Yale Egyetem professzora, egy fantáziátlan, kacagni nem tudó férfi, aki nem szokta becses idejét haszontalanságokra pazarolni.

Ky azonban talán még így sem vette volna komolyan, ha nem ül vele szemben Kate. Épp elég kalandvágy szorult belé, hogy higgyen a végzetben. Félretette az utolsó jegyzetfüzetet, majd ismét kézbe vette a söret.

– Úgy, tehát kincskeresésre adod a fejed.

A lány nem vett tudomást a hangjából kicsendülő gúnyról. Összekulcsolta a kezét az asztalon, és előrehajolt.

– Csak be akarom fejezni azt, amin az apám dolgozott.

– De azért hiszel benne?

Hogy hitt-e benne? Kate kinyitotta a száját, aztán újra becsukta. Fogalma sem volt.

– Nem hiszem, hogy az apám minden ideje és kutatása hiábavaló lett volna. Meg akarom próbálni. A helyzet az, hogy szükségem van hozzá a segítségedre. Meg fogod kapni az ellenértékét.

– Megkapom? – A férfi félmosollyal az üvegben maradt folyadékot tanulmányozta. – Igazán megkapom?

– Szükségem van rád, a hajódra és a felszerelésedre. Egy hónapra, talán kettőre. Nem búvárokodhatom egyedül, mert egyszerűen nem ismerem elég jól a tengert, hogy ezt megkockáztassam, és nincs vesztegetni való időm. Augusztus végére vissza kell érnem Connecticutba.

– Hogy még több krétaport gyűjts a körmöd alá...

Kate lassan hátradőlt.

– Nincs jogod, hogy a hivatásomat kritizáld.

– Biztos vagyok benne, hogy a Yale Egyetemen egészen különleges a kréta – jegyezte meg Ky.

– Tehát adsz magadnak úgy hat hetet, hogy találj egy láda aranyat.

– Ha az apám számításai helytállóak, nem fog annyi ideig tartani.

– Ha! – ismételte meg Ky. Letette az üveget, és előredőlt. – Nekem nincs napirendem. Ha hat hetet akarsz az időmből, megkaphatod. Megfelelő áron.

– Nevezetesen?

– Száz dollár naponta, és ötven százalék abból, amit találunk.

Kate hűvös pillantást vetett rá, és visszacsúsztatta a jegyzetfüzeteket az aktatáskájába.

– Bármilyen is voltam négy évvel ezelőtt, Ky, most nem vagyok bolond. A napi száz dollár felháborító, amikor havi juttatásokban gondolkodunk. És az ötven százalék szóba sem jöhet. – Bizonyos elégedettséggel töltötte el, hogy alkudozhat a férfival. Ez jelenti az üzletet, tisztán és egyszerűen. – Hajlandó vagyok ötven dollárt adni naponta, és tíz százalékot.

Ky azzal az őrzítő félvigyorral az arcán meglötyögtette a sört az üvegben.

– Napi ötvenért be se indítom a hajómat.

Kate egy kicsit félrebillentette a fejét, hogy tanulmányozza a férfit. Valami elpattant Kyban. A lány gyakran tett így, amikor a férfi valami olyat mondott, amit ő át akart gondolni.

– Pénzéhesebb vagy, mint valaha.

– Mindannyiunknak meg kell keresnie a megélhetésre valót, professzor asszony. – Tényleg nem érez ez a lány semmit? – gondolta Ky dühösen. Nem szenved legalább egy kicsit most, hogy a házban van, ahol néhány hét eltéréssel először és utoljára szeretkeztek? – Ha szolgáltatás kell – mondta nyugodtan –, akkor fizessz meg! Semmit sem adnak ingyen. Hetvenöt egy napra, és huszonöt százalék. Mondjuk azt, hogy... a régi idők kedvéért!

– Nem, mondjuk azt, hogy az üzlet kedvéért! – Kate kinyújtotta a kezét, de amikor a férfi ujjai összezáródtak rajta, megbánta a mozdulatot. Ky keze bőrkeményedéses, durva, erős volt. Kate tudta, milyen érzés, amikor a bőrét érinti, amikor az örületbe kergeti, simogatja, izgatja, elcsábítja.

– Megállapodtunk. – Kynak úgy tűnt, mintha egy emlék villant volna fel Kate szemében. Fogva tartotta a lány kezét, bár tudta, hogy Kate nem örül az érintésének. Mert nem örült. – Semmi biztosíték, hogy megtalálod a kincsedet.

– Ez világos.

– Remek. Akkor levonom az összegből az apád előlegét.

– Rendben. – Kate a szabad kezével megragadta az aktatáskáját. – Mikor kezdünk?

– Találkozzunk holnap reggel nyolckor a kikötőben. – Ky a másik, szabad kezét határozottan a lány bőrtáskát markoló ujjaira tette. – Hagyd ezt itt nálam. Szeretném alaposabban átnézni a papírokat.

– Semmi szükség rá, hogy magadnál tartsd őket – kezdte Kate, de a férfi keze megfeszült az övében.

– Ha nem mered rám bízni őket, vidd magaddal! – A hangja sima és nyugodt volt. A legveszélyesebb kombináció. – De keress magadnak egy másik bűvart!

A tekintetük egymásba fúródott. A lány keze csapdába esett, és csapdába esett ő maga is. Kate tudta, hogy áldozatot kell hoznia.